

Flavia Cosma: "Trupul lunii"

"Dar noi, poeții, urim moartea" declară cu multă hotărâre, în poezia *Prețioasele vârste*, Flavia Cosma, poeta română stabilită în Canada de aproape patru decenii. Convinsă fiind că poezia întotdeauna se raportează la conștiința cosmică, capabilă de a învinge moartea, autoarea menține legătura creator-lume-spațiul cosmic și în *Trupul lunii*, apărut la Editura Ars Longa, din Iași, în 2012. Tăsnit din dureri și bucurii acumulate și dintr-o sete nestăvilită de iubire, volumul redă cu o fidelitate extremă toate stările sufletești ale poetei care traversează cu aceeași grație spații reale geografice, precum și spațiul cosmic. Acolo, în acel loc imaginar, sufletul său pare să se simtă împlinit, fiind raportat la fertilitatea Lunii privită ca o binefacere, departe de spațiul terestru în care imagini cum e cea a exilatului din poezia *Enigme* sunt de-a dreptul șocante.

Ajunsa la deplină maturitate artistică, ea propune în acest volum o exploatare a sinelui raportată la mitologia și simbolistica legată de avatarurile feminității și procreării. Femeia ipostaziată aici este asociată cu șiretenia felinei, dar și cu puritatea nufelor sau înțelepciunea șerpilor, fiecare ipostaze corespunzându-i un anume decor, în funcție de stări de spirit bine definite. Referirea la decorul din acest volum, la o poeză care a cultivat întotdeauna lumina, înseamnă a sesiza o anume schimbare spre alte culori predominante. Ele sunt argintiu asociat cu roșul sângelui, prima sugerând, pe de-o parte, violența, iar pe de alta contemplația, iar cea de-a doua brutalitatea libidinosă dar și o anume doză de ambiție. Amalgamul celor două culori demonstrează sugestiv lupta cu „Viața, cu o iărfa bătrână” care „Râde arătându-și coțfa/Gingivă.” Concretizată prin poezie, lupta cu viața e similară, la Flavia Cosma, cu jocul de-a v-ați-ascunselea al Lunii și Soarelui, bine demonstrat în poemul *În zilele când nu scriu poezie...* Străbaterea vieții cu o obligatorie ambiție este legată nu doar de o similitudine cu ciclurile firești naturale ci și cu puterea divină care dă valențe unice omului și pe care Flavia Cosma le recunoaște, evocând și în acest volum, ca și în cele anterioare, în special pe Sfânta Fecioară Maria și pe Sfântul Anton. Oscilația între străvechile mitologii și creștinism dă o savoare aparte acestor poezii care marchează o profundă meditație asupra destinului uman și a condiției artistului trăitor în haita umană. Care este secretul nestinsei sensibilități a poetei care ne oferă bucuria voluptuoasă a retrăirii iubirilor și amintirilor frumoase, dar și a experiențelor inițiatice la orice vârstă? Lectura volumului ne dă răspunsul cel mai sigur.

Antoaneta TURDA

